

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרסִים
ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֻלְקִים
כֹּרֶךְ כ"א - חֻלַּק כ"ב

קוֹנְטֵרס 622

מוֹפֵץ לֵלֵא מֵטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוּב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

שלא תגידו לא ידענו! – שלא תאמרו לא יכלנו!

בידינו הדבר, וחוב קדוש הוא לנו! – מי לה' אליו

אפן א: אם יש בידכם להשפיע על 354 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע וכגון בית המדרש, ישיבה, או כמנה בתי – מדרש ביחד ללמד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 7-6 דפים לאחד, לוקח לא יותר מ 12 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 12 דקות בלבד!

אפן ב: אם יש בידכם להשפיע על 177 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע וכגון בית המדרש, ישיבה, או כמנה בתי – מדרש ביחד ללמד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 14-12 דפים, לוקח לא יותר מ 24 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 24 דקות בלבד!

אפן ג: אם יש בידכם להשפיע על 89 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע וכגון בית המדרש, ישיבה, או כמנה בתי – מדרש ביחד ללמד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 28-24 דפים, לוקח לא יותר מ 48 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 48 דקות בלבד!
וכן יש אפן ד' ואפן ה' ל 45 אנשים.

הקב"ה הקדים לנו רפואה למכה ושלח לנו את הרשב"י להצילנו מכל גזרות קשות ורעות.

עורו ישנים מתרדמתכם - עם ישראל זקוק להנצל מהמבול הנורא!

וזאת אפשר רק על ידי תבת נח - שהוא "הזהר הקדוש"

אל תגידו לא ידענו! - אל תגידו לא יכלנו!

היצר הרע יודע בודאות, שעל ידי לימוד הזהר הקדוש הוא נדחה מן העולם ומתבטל שלטונו, וזוהי המלחמה האחרונה שלו. על כן הוא מתאמץ להחזיר מחשבות של שטות והבל, הפך האמות ממש.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

על כן זהירות, סכנה! לא לפל ברשת היצר! כדאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן יצר הרע מסיתו לאדם בעולם הזה ומעיד עליו לעולם הבא, מה יעשה וינצל: תנא דבי רבי ישמעאל אם פגע בך מנגל זה משכהו לבית המדרש, וכו'... (סכה דף נב:).

ובזכותכם יתקים בני הפתוב: (שמות פרק טו פ' טז-יח) "תפל עליהם אימתה וכחד בגדל זרועך ודמו כאבן עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קניית: תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכוון לשבתך פעלת ה' מקדש אדנ-י כוננו ידך: (יח) ה' ימלך לעלם ועד", בב"א.

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת משפטים: והזהרתה אתהם את החקים ואת התורות והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון: ואתה תחזה מפל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עליהם שרי אלקים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת: (שמות פרק יח כ-כא).

אנו מתארגנים למנות שרי אלקים, שרי מאות, שרי חמשים ושרי עשרת, לאחד את כל עם ישראל בלמוד הזהר הקדוש, ולעשות סיומים מדי יום ביומו, [לפי הזהר היומי המחלק ל 354 יום 6-7 דפים ליום] להצלת עם ישראל. נא למלאות השמות, ולחלק את סדר הלמוד לפי הטפס המובא בספר "תיבת נח".

ואתם שהיו בנים לה', זהו שכתוב (דברים י) בנים אתם לה' אלהיכם, בחטאיכם מתפרדות האותיות, והתקון (שלהם הוא התורה) הוא שתהיה תורה, שהוא שם יהו"ה, לקרב את האותיות, י' בה', ו' בה', בקרבנותיהם.

הרי בכל הקרבנות - בין של בהמות, בין של מלאכים שממנים על מצוות, בין במלכות, בין בשמו - הכל צריך להקריב לקדוש-ברוך-הוא (שתורתו)

באותיות קדושות, והוא רוכב בארבע חיות של המלאכים, והוא רוכב בארבעה יסודות, שמהם נבראו ארבע חיות טבעיות. והוא הוא שמקרב מים לאש, ורוח לעפר. זהו שכתוב (איוב כה) עשה שלום במרומי. וגם כף הוא מקרב את מיכאל, שהוא מים שכליים, עם גבריאל, שהוא אש שכלי. והוא מקרב את אוריאל, שהוא אור, שהינו רוח שכלי, עם רפאל, שהוא אפר, שהינו עפר שכלית. שמיד שמסתלק הקדוש ברוך הוא מביניהם, אין בהם פח.

ואם תאמר, הרי כתוב בכל הקרבנות ליהו"ה, ואיך אמרנו שיש פרוד באותיות? אלא זה נאמר בדרגות שנגבראו ונקראו בשמו, ולא שהם הוא ממש. זהו שכתוב (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. שיש אותיות של יהו"ה באצילות, שאין בהן פרוד והפסקה, שהן כמו מבויעין אליהם שמשקים את האילנות. ומשום אלה שנגבראו מתדמים י' לראש, ו' לגוף, ה' ה' לעשר אצבעות.

מי תדמינוי ואשנה יאמר קדוש. (שם) ואל מי תדמינוי אל ומה דמות תערכו לו. (מלאכי ג) אני ה' לא שניתי. לא מגיע אליו חטאים להפריד אותיותיו - י' מה', ו' מה'. שאין בהם פרוד. ועליו נאמר (תהלים ה) הוא

ואינון זהו בנין ליהוה, הדא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם לי אלהיכם. בחובין דלהון מתפרדי אתון, ותקונא (כ"א דלהון הוא אורייתא), הוא דלהוי אורייתא דאיהו שם יהוה, לקרב אתון, י' בה', ו' בה', בקרבנא דלהון.

הרי בכל קרבניו, בין דבעירי, בין דמלאכין דממנן על פקודיו, בין במלכותא, בין בשמיה. כלא צריך לקרבא לקודשא בריך הוא (דאורייתא דלית) באתון קדישין. ואיהו רכיב בארבע חיון דמלאכים. ואיהו רכיב בארבע יסודין, דמנהון אתבריאו ארבע חיון טבעיים. ואיהו הוא דמקרב מיא באשא, ורוחא בעפרא. הדא הוא דכתיב, (איוב כה) עושה שלום במרומיו. ואוף הכי הוא מקרב מיכאל דאיהו מים שכליים, עם גבריאל. דהוא אש שכלי. ואיהו מקרב אוריאל, דאיהו אור. דהיינו רוח שכלי, עם רפאל, דאיהו אפר, דהיינו עפר שכלית. דמיד דאסתלק קדשא בריך הוא מביניהו, לית בהון חילא.

וא' תימא, הא כתיב בכל קרבניו ליהו"ה, ואיך אמרנא דאית פרודא באתון. אלא האי אתמר, בדרגין דאתבריאו ואתקריאו בשמיה. ולא דאינון איהו ממש. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. דאית אתון דיהו"ה באצילות, דלית בהון פרודא והפסקה, דאינון כמבויעין לגביהו, דאשקנין לאילניו. ובגין אליו דאתבריאו, אדמינוי י' לרישא, ו' לגופא, ה' ה' לעשר אצבעאן.

אבל עלות העלות על כלא, דאתקרי יהו"ה, אתמר ביה, (ישעיה מ) ואל מי תדמינוי ואשנה יאמר קדוש. (ישעיה מ) ואל מי תדמינוי אל ומה דמות תערכו לו. (מלאכי ג) אני יי לא שניתי. לא מטי ביה חובין לאפרשא אתווי, י' מה', ו' מה', דלית ביה פרודא. ועליה אתמר, (תהלים ה) לא יגורף רע. איהו שליט על כלא, ולית מאן דשליט ביה. איהו תפיס בכלא, ולית מאן דתפיס ביה. ואיהו

אבר עלות העלות על הכל, שנקרא יהו"ה, נאמר בו (שם מ) ואל מי תדמינוי אל ומה דמות תערכו לו. (מלאכי ג) אני ה' לא שניתי. לא מגיע אליו חטאים להפריד אותיותיו - י' מה', ו' מה'. שאין בהם פרוד. ועליו נאמר (תהלים ה) הוא

שולט על הכל, ואין מי ששולט בו. הוא תופס את הכל, ואין מי שתופס בו. והוא לא נקרא יהוה, ובכל השמות, אלא בהתפשטות אורו עליהם. וכשמסתלק מהם, אין לו מעצמו שם כלל מהם. עמק עמק מי ממצאנו?

אין אור יכול להסתכל בו, שלא נחשף. אפילו פתח עליון, שאורו חזק על כל הדרגות ועל כל חילות השמים, עליונים ותחתונים, נאמר עליו (שם יח) ישת חשף סתרו. ועל חכמה ובינה - (שם ג) ענן וערפל סביביו. כל שפן שאר הספירות, כל שפן החיות, כל שפן יסודות, שהם מתים. הוא סובב על כל העולמות, ואין סובב אותם לכל צד, למעלה ולמטה ולארבעה צדדים, פרט לו. ואין מי שיוצא מרשותו החוצה. הוא ממלא כל העולמות, ואין (אלוה וכו' להם חוץ ממנו) אחר שממלא אותם.

הוא מחיה אותם, ואין אלוה אחר עליו לתת לו חיים. זהו שכתוב (נחמיה ט) ואתה מחיה את פלם. ובגללו אמר דניאל, (דניאל ד) וכל דיירי הארץ פאינם חשובים, וכרצונו עושה בחיל השמים. הוא מקשר ומיחד מין למינו, למעלה ולמטה, ואין קרבה להם בארבעה יסודות, רק הקדוש ברוך הוא כשהוא ביניהם.

מיך שחטאו, אלו שנקראו בנים אתם לה' אלהיכם, הסתלק מן האותיות, ונשארו בפרוד. ומה תקונו? לקרב אותיות בקדוש-ברוך-הוא - 'י' בה', 'ו' בה'. גם כף הם עבדים שלו מצד החיות, בחטאייהם גרמו לו להסתלק מהם. מה תקנתם? להוריד את עלת על פלא, דלית אלהא

לא אתקרי יהוה, ובכל שמהן, אלא באתפשטות נהוריה עליהו. וכד אסתליק מנייהו, לית ליה מגרמיה שם כלל מנהון. (קהלת ז) עמוק עמוק מי ממצאנו.

לית נהורא ויכיל לאסתכלא ביה, דלא אתחשכת. אפילו כתר עליון, דאיהו נהוריה תקיף על כל דרגין, ועל כל חילי שמיא, עלאין ותתאין, אתמר עליה, (תהלים יח) ישת חשף סתרו. ועל חכמה ובינה, (תהלים צ) ענן וערפל סביביו. כל שפן שאר ספיראן. כל שפן חיון. כל שפן יסודין, דאינון מתים. איהו סובב על כל עלמין, ולית סובב לון לכל סטרא, עילא ותתא, ולארבע סטרין, בר מגיה. ולית מאן דנפיק מרשותיה לבר. איהו ממלא כל עלמין. ולית (ס"א אלהא וכו' לון בר מיניה) אחרא ממלא לון. איהו מחיה לון ולית עליה אלהא אחרא, למיהב ליה חיון. הדא הוא דכתיב, ואתה מחיה את פולם. ובגיגיה אמר דניאל, (דניאל ד) וכל דארי ארעא קלא חשיבין וכמצבייה עביד בחיל שמיא. איהו מקשר ומיחד זינא לזיגיה, עילא ותתא. ולית קורבא להו בד' יסודין, אלא קדשא בריך הוא כד איהו בינייהו.

מיך דחבו, אליו דאתקריאו בנים אתם ליהוה אלקיכם, אסתלק מן אתוון, אשתארו בפרודא. ומאי תקוניה, לקרבא אתוון בקודשא בריך הוא, 'י' בה', 'ו' בה'. אוף הכי אינון עבדין דיליה, מסטרא דחיון. בחובין דלהון גרמו ליה, לאסתלקא מנהון. מאי תקנתא דלהון. לנתתא קדשא בריך הוא עליהו, לקרבא לון. אוף הכי אינון דהו מארבע יסודין, דאינון עאנא דקודשא בריך הוא, דגרמו לסלקא קדשא בריך הוא מנייהו. מאי תקנה. לקרבא לון לקודשא בריך הוא.

ובגין דא בכלהו מגי, קרבן ליהוה, את קרבני לחמי לאשי. אוף את הפכש אחד תעשה בבקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. וכתיב (ולקחת) (ויקרא ה) שתי תורים או שני בני יונה, כל זינא אזיל לזיגיה. וקודשא בריך הוא מקרב פלא באתר דא, איהו

בר מנייה. ולית מאן דיקיל לקרא
אבל חילין דאומין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, אינון מסטרא דפרודא. ווי למאן דגרים בחובוי, לאעלא אתוון וחייון ויסודין. דמדי אסתלק קדשא ברין הוא מישראל. וייעלוון אומין עובדי עבודת כוכבים ומזלות בינייהו. לית לון קריבות בקודשא ברין הוא, דלית קורבנין בחוצה לארץ. ובגין דא אוקמיה רבנו, הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. בההוא זמנא דאמר מלין אלין, נחתו כל אתוון קדישין, וחייון קדישין, וד' יסודין, לגביה, וברכו ליה ואמרו, על ידך רעינא מהימנא, נחית עלן קדשא ברין הוא, ומתקרבין זינא

(דף רכ"ה ע"ב) לזיניה, ברין אנת לקודשא ברין הוא, בארבע יסודין. כען אתבריר פלא על ברניה. (ע"כ רעיא מחימנא).
פתח ואמר, (תהלים לא) בטח בני ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. בטח בני, פדקא יאות. ועשה טוב, תקוונא דברית קדישא. דתהא מתקן ליה, ונטיר ליה פדקא יאות. ואי תעביד דא, אנת תהא הכא בארעא, ויתון מנף, ויתפרנס מנף, ההיא אמונה דלעילא.

רתו, (ס"א מתקן ליה ונטיר ליה. שכן ארץ ארץ קדישא עלאה ארץ חיים דתהא ארץ תשרי כההוא טוב. ורעה אמונה תהא אמונה דלעילא ויתון ותפרנס מניה על דך. ואי תעביד דא) תתענג על יי ויתן לך משאלות לבך. כל דא אתתקנת בתקוונא דברית. ביון דאתקנת ברית, אתקן פלא. פנחס בגין דקני על ברית דא, זכה לכלא. ולא עוד

אתה לקדוש-ברוך-הוא בארבעה יסודות. כעת התברר הכל על בריו. (עד כאן רעיא מוהימנא).
פתח ואמר, (תהלים לו) בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. בטח בה', כראוי. ועשה טוב, תקון של ברית הקדש, שפתקן אותה ותשמר אותה כראוי. ואם תעשה את זה, אתה תהיה כאן בארץ, ואותה האמונה שלמעלה תזון ממך ותתפרנס ממך.

יעוד, (מתקן אותו ושומר עליו. שכן ארץ - ארץ קדושה עליונה ארץ חיים. שהארץ ההיא תשרה בטוב ההוא. ורעה אמונה - אותה האמונה שלמעלה תהיה נזונית ומתפרנסת ממנו על דך. ואם תעשה זה) תתענג על ה' ויתן לך משאלת לבך - כל זה מתקן בתקון הברית. ביון שהתקנה הברית, התקן הכל. פנחס, משום שקנא על ברית זו, זכה לכל. ולא עוד, אלא שהגן על כל ישראל, ובו התקין והתענג על ה'. שהרי עלה והתקשר

אֵלָא דְאִגִּין עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְבִיָּה אֲתַקִּיָּים
וְהִתְעַנַּג עַל יִי. דְּהָא סְלִיק וְאֲתַקְשֵׁר לְעִילָא,
(וּמְנַחֵר) בְּאוּר קַדְמָאָה דְּבָרָא קַדְשָׁא בְּרִין הוּא,
וְגַנְיָז לִיה. בְּהֵוּא אוּר דְּאֲתַהֲנִי אֲבָרְהָם מְנִיָּה,
וְאֲהָרָן כְּהֵנָּא אֲתַקְשֵׁר בִּיה.

לְבַתֵּר דְּאֲסַתְלַק לְכַהֲנָא רַבָּא, לֹא אֲדַפְרֵ לִיה
קַטְלָנוּתָא דְּזַמְרִי, וְלֹא יָאוּת בְּגִין דְּלֹא
יִתְאַחַד כָּלֵל בְּעַנְפוּי דְּסַטְרָא אַחְרָא, וְלֹא אֲתַחְזִי
לְאֲדַפְרָא עָלֵיה. דְּכָל מָאן דְּקָטִיל, עַנְפִּין דְּסַטְרָא
אַחְרָא אֵית בִּיה. וּפְנַחֵס הָא מִתְאַחִיד בִּימִינָא,
וְלִית לִיה חוּלְק בְּסַטְרָא אַחְרָא כָּלֵל, וְעַל דָּא
לֹא אֲדַפְרֵ הֵכָא. מַה דְּאֲתַחְזִי שְׁבַחָא, אִיהוּ גְנָאי
לִיה, וְנַחֲתִיתוּ מְדַרְגָּא עַלְמָה דְּאֲתַאֲחִיד בִּיה. וְעַל
דָּא כְּתִיב הַמֶּפֶה אֶשֶׁר הִפֵּה סִתָּם, וְשֵׁם הָאִשָּׁה
הַמוֹכֶה, וְלֹא אֲדַפְרֵ עַל יְדָא דְּמָאן.

אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, זַכָּאָה דְּרָא דְּשַׁמְעִין מִילָךְ
בְּאוּרֵייתָא, וְזַכָּאָה חוּלְקֵי דְּזַכִּינָא לְכַף.
אָמַר רַבִּי שַׁמְעוֹן, זַכָּאָה דְּרָא, דְּאַנְתּוּ וְחִסִּידוּתָךְ
אַשְׁתַּכַּח בְּגוּוִיָּה. עַד דְּהוּוּ יִתְבִּין וּמְפִיִּסִין דָּא
לְדָא, אֲתָא רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה דְּרַבִּי שַׁמְעוֹן,
וְאֲשַׁפַּח לוֹן תַּמָּן. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, וְדָאי דְּכְתִיב,
(בְּרַאשִׁית ל"ב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כִּי אֶשְׁרַף רַאִם מִחַיָּה אֱלֹהִים
זֶה. אָמַר לִיה רַבִּי שַׁמְעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, תִּיב
בְּרִי, וַיֹּאמֶר קְרָא. יְתִיב רַבִּי אֶלְעָזָר.

פְּתַח וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית ל"ב) וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדַרְכוֹ וַיִּפְגְּעוּ
בּו מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים. מָאי וַיִּפְגְּעוּ בּו. אֵלָא
אֵית פְּגִיעָה לְטַב. וְאֵית פְּגִיעָה לְבִישׁ. וְאֵית
פְּגִיעָה לְצִלוֹתָא. אֵלָא בְּשַׁעֲתָא דְּהוּוּ אֲזִיל
לְחַרְזָן, מַה כְּתִיב. (בְּרַאשִׁית כ"ח) וַיִּפְגַּע בְּמִקּוֹם, צִלוֹתָא
דְּעַרְבִית הָוָה דְּצִלִי בְּהֵוּא מְקוֹם. כְּמָה דְּאֲתָ
אָמַר, (שְׁמוֹת ל"ג) הִנֵּה מְקוֹם אֲתִי. וְצִלוֹתָא דְּעַרְבִית
בְּהֵוּא אֲתֵר אֲתַחְזִי.

לְמַעְלָה (וְהֵאִיר) בְּאוּר הָרְאִשׁוֹן
שְׁבַרָא קַדְוִשׁ בְּרוּךְ הוּא וְגַנְזוּ
אוּתוּ. בְּאוּתוּ אוּר שְׁנֵהֲנָה מְמַנּוּ
אַבְרָהָם, וְאֲהָרָן הִכְהֵן נִקְשֵׁר בּו.
אַחַר שְׁעֵלָה לְכַהֲנָה גְדוּלָה, לֹא
הִזְכִּיר לוֹ הַרְג זַמְרִי, וְלֹא רָאוּי,
בְּשִׁבִיל שְׁלֵא יֵאחֲזוּ כָּלֵל בְּעַנְפוּי
שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, וְלֹא רָאוּי
לְהִזְכִּיר עָלָי. שְׁכַל מִי שְׁהוּרַג,
עַנְפִּים שֶׁל צַד הָאֲחֵר יֵשׁ בּו.
וּפְנַחֵס הָרִי גְאָחוּז בִּימִין, וְאִין לוֹ
חֵלְק בְּצַד הָאֲחֵר כָּלֵל, וְלִכְּן לֹא
נִזְכָּר כָּאן. מַה שְּׁנֵרָאָה שְׁבַח -
גְּנָאי הוּא לוֹ, וְנַחֲתִיתוּ מִמַּעְלָה
עִלְוִנָה שְׁנֵאָחוּז בָּה. וְלִכְּן כְּתוּב
הַמֶּפֶה אֶשֶׁר הִפֵּה סִתָּם, וְשֵׁם
הָאִשָּׁה הַמֹּכֶה, וְלֹא נִזְכָּר עַל יְדֵי
מִי.

אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, אֲשֶׁרִי הַדּוּר
שְׁשׁוּמְעִים דְּבָרֵי הַתּוֹרָה שְׁלָךְ,
וְאֲשֶׁרִי חֲלָקִי שְׁזַכִּיתִי לְכַף. אָמַר
רַבִּי שַׁמְעוֹן, אֲשֶׁרִי הַדּוּר שְׁאֲתָה
וְחִסִּידוּת שְׁלָךְ נִמְצָא בְּתוֹכּוּ. עַד
שְׁהִיוּ יוֹשְׁבִים וּמְפִיִּסִים זֶה אֶת
זֶה, כָּא רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי
שַׁמְעוֹן וּמְצָא אוֹתָם שֵׁם. אָמַר
רַבִּי פְּנַחֵס, וְדָאי שְׁכְּתוּב (בְּרַאשִׁית
ל"ב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כִּי אֶשְׁרַף רַאִם
מִחַיָּה אֱלֹהִים זֶה. אָמַר לוֹ רַבִּי
שַׁמְעוֹן, אֶלְעָזָר בְּנִי, שֵׁב בְּנִי
וְאָמַר הַפְּסוּק. יֵשֵׁב רַבִּי אֶלְעָזָר.
פְּתַח וְאָמַר, (ש"ם) וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ
לְדַרְכוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּו מִלְּאֲכֵי
אֱלֹהִים. מַה זֶה וַיִּפְגְּעוּ בּו? אֵלָא
יֵשׁ פְּגִיעָה לְטוֹב וְיֵשׁ פְּגִיעָה לְרַע
וְיֵשׁ פְּגִיעָה לְתַפְלָה. אֵלָא בְּשַׁעֲה
שְׁהִיָּה הוּלָךְ לְחַרְזָן מַה כְּתוּב?
(ש"ם כ"ח) וַיִּפְגַּע בְּמִקּוֹם. תַּפְלָת
עַרְבִית הִיָּה מִתְּפַלֵּל בְּאוּתוּ
מְקוֹם, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (שְׁמוֹת ל"ג) הִנֵּה
מְקוֹם אֲתִי. וְתַפְלָת עַרְבִית
בְּאוּתוּ מְקוֹם נִרְאָתָה.

עוד ויפגע במקום - דברי פיוסים הם. שבא השמש הקדוש אל הלכנה, בעלה אל אשתו. מכאן שלא ראוי לבעל לבא לאשה אם לא היה בדברי פיוסים לפיטה, שכתוב ויפגע במקום, ואחר כך וילץ שם. כשהיה בא יעקב מחרון, מה כתוב? ויפגעו בו. שלחה היא לפיט אותו לבא אליה.

ויאמר יעקב פאשר ראם. מהו פאשר ראם? אלו מלאכי היום, ומלאכי הלילה היו, ונתכסו ממנו, ואחר כך נתגלו לו. ולכן פאשר ראם, כתוב מחנה אלהים זה. מכאן שהיו אלו של היום, ואלו של הלילה. באלו של הלילה כתוב מחנה אלהים, ובאלו של היום כתוב בהם זה. ולכן ויקרא שם המקום ההוא מחנים, שתי מחנות. ועקשו מחנות קדושים ראיתי כאן. אשרי הדרך שבאתי לכאן.

אמר רבי שמעון, מי שפותח פתח יאמר. אמר רבי אלעזר, שנינו, כל מי שאומר תהלה לרוד בכל יום שלש פעמים, הוא בן העולם הבא. והרי נתבאר הטעם. אם בגלל פרנסה ומזון של כל העולמות - פעמים הם בכל יום, בבקר ובערב, שכתוב (שמות טז) באת ה' לכם בערב בשר וגו'. למה שלש פעמים בכל יום? אלא שנים למזון בני אדם ושל כל העולם, ואחד לתת חזק לאותו מקום שידי פתוחות.

וישני מזונות אלו משנים זה מזה, וכלם שלשה מזונות פתובים כאן: (תהלים קמה) ואתה נותן להם את אכלם בעתו - זה מזון העשירים, שנותן אכל רב בעתו. הרי אחד. שנים - שכתוב ומשביע לכל חי רצון, זה מזון

הו ויפגע במקום, מלי פיוסין איהו. דאתא שמשא קדישא לגבי סיהרא, בעלה לגבי אתתא. מכאן דלא יאות לבעל למיתי לגבי אתתא, אי לא הוי במלי פיוסין לפייסא לה. דכתיב ויפגע במקום, ולבתר וילץ שם. כד הוה אתי יעקב מחרון, מה כתיב, ויפגעו בו, שדרת היא לפייסא ליה, למיתי לגבה.

ויאמר יעקב פאשר ראם. מאי פאשר ראם. אלין מלאכין דיום, ומלאכין דלילה הו, ואתכסאו מניה, ולבתר אתגליין ליה. ועל דא פאשר ראם, כתיב מחנה אלהים זה. מהכא דהו אלין דיממא, ואלין דלילה. אינון דלילה כתיב בהו, (דף רכ"ז ע"ב) מחנה אלהים, ואינון דיממא, כתיב בהו, זה. ועל דא ויקרא שם המקום ההוא מחנים. תרין משריין. והשתא משריין קדישין חמינא הקא. זפאה ארחי דאתינא הקא. (דף רכ"ז ע"א).

אמר רבי שמעון, מאן דפתח פתחא יימא. אמר רבי אלעזר, תנינן, כל מאן דאמר תהלה לרוד בכל יום תלת זמנין, איהו בר עלמא דאתי. והא אתמר טעמא. אי בגין פרנסה ומזונא דכל עלמין, תרין זמנין אינון בכל יומא בצפרא ובפנייא, דכתיב, (שמות טז) באת יי לכם בערב בשר וגו', אמאי תלת זמנין בכל יומא. אלא תרין למזונא דבני אינשי ודכל עלמא. וחד למיהב תוקפא ליהוה אתר דפתיהו ידוי.

ותרין מזונין אלין משניין דא מן דא, וכלהו תלת מזוני כתיבי הקא, (תהלים קמה) ואתה נותן להם את אכלם בעתו, דא מזונא דעתיירי, דיהיב מיכלא סגי בעתו, הא חד. תרין, דכתיב ומשביע לכל חי רצון, דא מזונא דמספני, דאינון שבעין מרצון, ולא מגו מיכלא סגי. תלת דכתיב פותח את ידך,

תלת דכתיב פותח את ידך,

דא תוקפא ליהוא אַתּר, ובפתיחו דידוי, נפּקא רצון ושבּעא לְכֵלָא.

תּו הָכִי אולִיפּנָא, דְלֵא אִיהוּ אֶלָּא תְרִי זְמַנִּי, בְּגִין מְזוּנָא וּפְרַנְסָה בְּכָל יוּמָא. דְאֵלִין חֵיבָא עַל פֶּר נֶשׁ. וְאִי אָמַר יִתִיר, לָאו בְּגִין חוּבָה אִיהוּ, אֶלָּא בְּגִין שְׁבַחָא גוּ תְּשַׁבְּחָן דְזְמִירוֹת דְדוּד מְלֻכָא. (ס"א דנפיק דיוי רבנן דשׂא ברב הוּא וברב ושבעים מרצון ועל דא לאו חיובא הוּא אֶלָּא תְרִי זְמַנִּי כִּיּוּמָא וּשְׁבַחָא אִיהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרַחֲמֵי הוּא לִתּוּ לֹא וּמִירוֹת דְדוּד מְלֻכָא) מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּפְרַנְסָה לָא חֲזִי לְמִשְׁאַל אֶלָּא אֶלָּא בְּתַר צְלוֹתָא וּפְרַנְסָה דְמֵאֲרִיָּה. מְלֻכָא יִיכּוּל בְּקַדְמִיתָא וּלְבַתֵּר יִיכּוּלֵן עֲבָדוּי.

תְּרָא הוּא דְכְתִיב, (שיר השירים ה) בְּאִתִּי לִגְנֵי אַחְתִּי כֵּלָּה אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי עִם דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יֵינִי עִם חֲלָבֵי, לְבַתֵּר אֲכָלוּ רַעִים. אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי, דָּא צְלוֹתָא דְמִיּוֹשֵׁב. עִם דְּבִשֵׁי דָּא קְרִיאַת שְׁמַע. אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי דָּא צְלוֹתָא דְמִיּוֹשֵׁב, הַהוּא יַעֲרֵי (דף רכ"ז ע"ב) לְבָנוֹן, יוֹצֵר אוֹר (ס"א מְשֻׁרְתִים) וְהַאֲוִפְנִים וְחֵיּוֹת הַקֶּדֶשׁ, (בולם קדושים) כָּל הַנִּי אֶקְרוּן יַעֲרֵי אֵילָנִין וְנֹצִיבִין דְּבִיָּה. עִם דְּבִשֵׁי דָּא קְרִיאַת שְׁמַע, דְּאִיהוּ מְתִיקוּ דְכֵלָּא, בְּכַמְּה צוּפִין וּמְתִיקִין.

שְׁתִּיתִי יֵינִי, דָּא צְלוֹתָא, דְמַעְוּמַד, מְטִיבוּ (ס"א מְשֻׁרְבוּ) דְיֵינָא עֲלָאָה דְאַתְנַטֵּר. וְדָא בְּשֵׁלֶשׁ בְּרֻכּוֹת רֵאשׁוֹנוֹת. עִם חֲלָבֵי, אֵלִין אֵינוֹן שְׁלֹשׁ בְּרֻכּוֹת אַחְרוֹנוֹת, וְאַתְפְּלִיָּן אֵלִין בְּאֵלִין. עַד כְּעַן מִיכֵלָּא דְמְלֻכָּא. לְבַתֵּר דְאַכַּל מְלֻכָּא, אֲכָלוּ רַעִים לְעֵילָּא, שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ דוּדִים לְתַתָּא.

וְעַר דָּא לִית חֵיבָא דְמְזוּנָא אֶלָּא לְבַתֵּר צְלוֹתָא. בְּצְלוֹתָא דְמִנְחָה (בערב) קוּדְם צְלוֹתָא מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּעַד לָא אֲשַׁתְּכַח דֵּינָא קִשְׂיָא, בְּעוּד דְאַנְפִּין דְמְלֻכָּא נְהִירִין, יֵימָא תְהֵלָּה

(בערב) לִפְנֵי הַתְּפִלָּה. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁעַד שֶׁלֹּא נִמְצָא דִין

הַעֲנִיִּים, שֶׁהֵם שְׁבַעִים מְרֻצוֹן וְלֹא מִתּוֹף אֲכָל רַב. שְׁלֹשָׁה - שְׁכַתּוּב פּוֹתַח אֶת יָדָּךְ, זֶהוּ חֻזֵק לְאוֹתוֹ מְקוּם, וּבִפְתִיחַת יְדֵי יוֹצֵא רֻצוֹן וְשַׁבַּע לְכָל.

עוּד כֶּף לְמַדְנֵו, שְׂאִינֵו אֶלָּא פַעַמִּים בְּשִׁבִיל מְזוֹן וּפְרַנְסָה בְּכָל יוֹם, שְׂאֵלוּ חֵיבִים עַל הָאָדָם. וְאִם אָמַר יוֹתֵר, לֹא בְּגַלֵּל חוּבָה הוּא, אֶלָּא בְּשִׁבִיל שְׁבַח תּוֹף תְּשַׁבְּחוּת שֶׁל זְמִירוֹת דְדוּד הַמְּלֻךְ. (שִׁיּוּצֵי דְדִיו שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרַחֲמֵי הוּא וּמְבַרְךְ וּשְׁבַעִים מְרֻצוֹן, וְעַל זֶה אֵין חֵיבִים הוּא אֶלָּא פַעַמִּים בְּיוֹם, וְשַׁבַּח הוּא לְקוּדְשֵׁי-בְּרַחֲמֵי הוּא לִתּוּ לֹא וּמִירוֹת שֶׁל דוּד הַמְּלֻךְ) מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁפְּרַנְסָה לֹא רְאוּי לְשֵׁאל, רַק לְאַחַר הַתְּפִלָּה וּפְרַנְסַת רַבּוֹנוּ. הַמְּלֻךְ יֹאכַל בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֶּף יֹאכְלוּ עֲבָדָיו.

זֶהוּ שְׁכַתּוּב, (שיר השירים ה) בְּאִתִּי לִגְנֵי אַחְתִּי כֵּלָּה [וְגו'] אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי עִם דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יֵינִי עִם חֲלָבֵי, אַחַר כֶּף אֲכָלוּ רַעִים. אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי - זֶה תְּפִלַּת מִיּוֹשֵׁב. עִם דְּבִשֵׁי - זֶה קְרִיאַת שְׁמַע. אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי - זֶה תְּפִלַּת מִיּוֹשֵׁב, אוֹתוֹ יַעֲרֵי לְבָנוֹן, יוֹצֵר אוֹר (מְשֻׁרְתִים) וְהַאֲוִפְנִים וְחֵיּוֹת הַקֶּדֶשׁ (בְּלִם קְדוּשִׁים), כָּל אֵלֶּה נִקְרָאִים יַעֲרֵי עֲצִים וְנֹצִיבִים שְׁבוּ. עִם דְּבִשֵׁי - זֶה קְרִיאַת שְׁמַע, שֶׁהִיא מְתִיקוֹת הַכָּל, בְּכַמְּה צוּפִים וּמְתוּקִים.

שְׁתִּיתִי יֵינִי - זֶה תְּפִלַּת מַעְמַד, מִהַטּוֹב (מִשִּׁיבָה) שֶׁל יֵינֵן עֲלִיּוֹן הַמְּשֻׁמֵּר, וְזֶה בְּשֵׁלֶשׁ בְּרֻכּוֹת רֵאשׁוֹנוֹת. עִם חֲלָבֵי - אֵלֶּה אוֹתֵן שְׁלֹשׁ בְּרֻכּוֹת אַחְרוֹנוֹת, וּכְלוּלִים אֵלוּ בְּאֵלוּ. עַד כָּאֵן מְאֻכַּל הַמְּלֻךְ. לְאַחַר שֶׁאֲכַל הַמְּלֻךְ - אֲכָלוּ רַעִים לְמַעְלָה, שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ דוּדִים לְמַטָּה.

וְרַבֵּן אֵין חֵיבִים שֶׁל מְזוֹן אֶלָּא לְאַחַר הַתְּפִלָּה. בְּתְפִלַּת מִנְחָה קִשְׂה בְּעוֹלָם, בְּעוּד שְׁפָנֵי הַמְּלֻךְ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן ע"ן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וע"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצַן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

התעוררו כי בא אור

דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

שמעו
ותחי נפשכם

קול הזוהר
שיחות באור חיים
0722-990044

בא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

